

«*Bueno, cariñito, mañana te llamo*». He obert la finestra de l'habitació. Visc a l'últim pis, un quart. Durant els dies de calor d'aquesta tardor presumpta els sol escalfa de valent el terrat i ma casa bull com cassola en forn. En obrir-la, ha estat inevitable escoltar la fi convencional de la conversa d'una dona que parlava pel mòbil al bar de baix: «*Bueno, cariñito, mañana te llamo*». Tenia la veu rebentada, com la de qui se n'ha empassat tres de rom, dues de whisky i una més de conyac. «*Bueno, cariñito, mañana te llamo*». Segurament és el mateix que li diu Camps a Rajoy i a Costa cada nit, en pijama de ratlles. O en calçotets. O despullat. La mateixa frase. *Qué bonito*. S'estiment tant! Potser també és el que es diuen Luna i Alarte. I també és el que li haurà dit una meua veïna a la seua parella aquesta nit, abans de separar-se en el portal, quan jo hi passava de casualitat per abocar la brossa al contenidor. Demà li explicarà les lamentables condicions del seu acomiadament. Ella plorava. De la Rua no. Al País Valencià tenim més de [mig milió d'aturats](#), la major xifra de la història. D'això n'hi ha responsables, encara impunes. Sembla que això no compta. Se'n parla poc, o no se'n parla, [ni econòmicament](#). No m'ho invente jo: mireu les portades dels periòdics. El protagonisme és per als deshonrats, no per als aturats valencians. Gürtel és Gürtel, un cas molt greu, però la corretjada al lleó hauria de ser més que un circ. Tot i la corrupció, pense que l'oposició continua sent una mica dòcil en aquest sentit, en la denúncia de l'empobriment moral i/o econòmic dels valencians. El [ridícul](#), la [desvergonya](#) i l'absoluta [paràlisi](#) del govern autonòmic sembla un càncer incurable. [Com s'explica](#), si no, que a la resta de l'Estat comencen a produir-se caigudes percentuals de l'atur de l'ordre d'entre el 2% i el 4% trimestral, segons autonomies, i nosaltres, en canvi, tinguem pujades del 3%? Actualment, tenim més del 22% dels valencians a l'atur, gairebé una quarta part de la població activa. Ací no patim una sola crisi, com la resta de l'Estat, en patim tres: econòmica, política i ètica. «*Bueno, cariñito, mañana te llamo. Ponme la penúltima, Manolo*». Després, el silenci. Per fi.